

γιορτοφορῶ *ἐνιαχ.* γιορτοφοροῦ Εὐβ. (Κουρ.) γιορτο-
τουφοροῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Μετοχ. γιορτοφορε-
μένος Κ. Χατζόπ., Ἀγάπ., 18 γιορτουφορουμέν'ς Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γιορτῇ καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

Ἐπὶ ἐνδυμάτων, φορῶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐορτῆς ἐνθ' ἄν.:
"Εφκειακα ἓνα πρὸ καλὸ βουστανάτσι γιὰ νὰν τὸ γιορτοφοροῦ
(νὰ τὸ φορῶ κατὰ τὰς ἐορτάς) Εὐβ. (Κουρ.) Ἀὐτὰ τὰ ροῦχα
τὰ 'χου γιορτουφορουμένα Στερελλ. (Αἰτωλ.) β) Μετοχ.
ἐπιθετικ., γιορτοφορεμένος = ὁ ἐορταστικῶς, ἐπισήμως
ἐνδεδυμένος Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)—Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν.:
Γλέπ'ς γιορτουφορουμέν'ς οὐλ'νους κὶ χαρούμιν'ς γιὰ τ'ν
'Ανάστασ' τ' Χ'στοῦ Φθιώτ. Φωκ. Οἱ ἄνθρωποι περνοῦνε
γιορτοφορεμένοι καὶ μὲ τίς λαμπάδες τους 'ς τὸ χέρι
Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν.

γιορτοψώμι τό, Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 32.

Ἐκ τῶν οὗς. γιορτῇ καὶ ψωμί.

Ὁ κατὰ τὰς ἐορτάς παρασκευαζόμενος ἄρτος μὲ ἐκλεκτὰ
ὕλικά καὶ ἰδιαιτέρην ἐπιμέλειαν: 'Σ τὸ σπῖτι τοῦ κυρ-Δήμου
'τοιμάζονταν νὰ δεχτοῦν τὰ Χριστούγεννα' τὰ γλυκὰ τὰ
τσουρέκια, τὰ γιορτοψώμια, ὅλα, ὅλα ἔγιναν βασιλικά
Συνών. χρυστόψωμο.

γιός ὁ, υἱὸς λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἰκαρ. Κάρπ. ("Ελυμπ.
κ.ά.) Μακεδ. (Γαλατ. Καταφύγ. Χαλάστρ.) Πόντ. ('Αργυ-
ρόπ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) Προπ. ('Αρτάκ.) Ρόδ. υἱὸ Καππ.
υἱὸς Κάρπ. ("Ελυμπ.) υἱγιὸς σύνθη. υἱγιὸς Κρήτ. υἱγιὸ Κορσ.
νιγιὸς Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.)
Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ. Σφακ. κ.ά.) Κῶς (Πυλ.) Μακεδ. (Γρε-
βεν. Δεσκάτ. Κοζάν.) Μέγαρ. Πελοπν. (Δίβρ. Μεσσην.
Πάν. κ.ά.) υἱζέ Τσακων. (Βάτικ.) 'ξές Τσακων. (Βάτικ.)
'ξέ Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γιὸς κοιν. καὶ Καππ. (Φά-
ρασ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ. κ.ά.) ῥιὸς Σίκιν. γιὸ Θεσσ.
(Καρποχώρ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχοῦδ. κ.ά.)
Προπ. (Μαρμαρ.) γιόσε Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) γιὸν Πόντ.
(Κὰρς "Οφ. Τραπ.) ἐγιὸς Θήρ. 'ιὸς Μακεδ. (Γαλατ. Κα-
ταφύγ.) Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Κωμικ. Φιλότ.) Προπ.
(Μαρμαρ. κ.ά.) γιές Σικῦρ. Αἰτιατ. γιὸ Καλαβρ. (Χωρίο
Βουν.) Κλητ. γιὰ Θεσσ. ('Αργιθ. Κρυόβρ.) κιὸ Μακεδ.
(Κουφάλ.) Πληθ. γιόδες Καππ. (Φάρασ.) 'ζόδε Τσακων.
(Χαβουτσ.) γιοῦδες Θεσσ. (Τρίκερ.) Θράκ. (Μέτρ.) Κύπρ.
(Γερμασ. κ.ά.) γιοῦδης Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἶν. Καρχ. κ.ά.) Λῆμν. (Πλάκ. κ.ά.) Μακεδ.
(Βελβ. Κοζ. Πεντάπ. κ.ά.) γιοῦες Κύπρ. (Δάλ. Μεσαρ.
κ.ά.) 'ζέδε Τσακων. (Χαβουτσ.) 'οὶ Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ.)
Αἰτιατ. υἱεῖς Καππ. υἱέδους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. υἱὸς διατηρηθὲν ἀλώβητον εἰς συντηρη-
τικά τινα ἰδιώματα (βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 459), ἴσως
κατ' ἐπίδρασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, ἰδιαιτέρως δὲ
εἰς στερεοτύπους φράσεις εὐχῶν, ἁρῶν, παροιμιῶν, τραγου-
διῶν ἢ καὶ ἐνάρθρους πτώσεις, ὅπου τὸ ἄρθρον λήγει εἰς σύμ-
φωνον καὶ εὐνοεῖ τὴν διατήρησιν τοῦ ἀρχικοῦ φωνήεντος
ἐλλείψει συνιζήσεως. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ.
υἱὸς ἐκ δημοτικῶν τραγουδιῶν διὰ μετρικὴν ἀνάγκην. Ὁ
τύπ. υἱγιὸς πιθαν. μεταγν. (βλ. Ed. Mayser, Gramm.
Griech. Papyr. II, 92), ἀπαντῶν εἰς μεσν. δημοτικὰ τρα-
γούδια καὶ εἰς τὸν Ἑρωτόκριτον, διατηρεῖται ὡσαύτως εἰς
τραγούδια καὶ εἰς φράσεις. Κατὰ τὸν Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,
230, εἰς τὸν τύπ. τοῦτον ἐπανελήφθη τὸ ἀρχτικὸν υἱ ἐκ τοῦ
ἀπαθοῦς τύπου τοῦ ἐκ τῆς λογίας παραδόσεως γνωρίζομέ-

νου». Πβ. καὶ ἐγγρ. τοῦ 1692 (Γ. Πετροπ. Νοταρ. Πράξ.
Παξῶν 216,1): «κύρ-Μῆχος Δαλιέτος καὶ κύρ-Νικολὸς ἀδελ-
φοί, υἱγιοὶ τοῦ ποτὲ Κώστα». Ὁ τύπ. υἱγιὸς πιθαν. διὰ τὴν
συνεκφορὰν μετὰ τοῦ παρεκτεταμένου ἄρθρου τὸνε γιὸ.
Διὰ τὸν τύπ. υἱζέ βλ. H. Pernot, Dial. Tsakon., 110.
'Ο τύπ. ννιγιὸς ἐκ τῆς αἰτιατ. τὸν υἱγιὸ διὰ
ψευδῆ συλλαβισμόν. Πβ. τὰ ἀνάλογα τὸν ὤμο-ὁ ρῶ-
μος, τὴν ἄμμο-ἡ νάμμο, τὴν οὐρά-ἡ νου-
ρά κ.τ.τ. Ὁ πληθ. γιοῦδες ἐκ τῆς αἰτιατ. τοῦ πληθ.
γιοῦς κατὰ παρέκτασιν καὶ ἀναλογικ. πρὸς τὰ πα-
τεράδες, μαννάδες, γονεῖδες, παπποῦ-
δες, γαμπροῦδες.

Τὸ ἄρρεν τέκνον, ὁ υἱὸς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Γαλλικ.
Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Καππ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. ('Αργυ-
ρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. "Οφ. Σπαρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Χαβουτσ.): "Εχει ἓνα γιὸ καὶ
μὰ κόρη. Ὁ γιὸς μου εἶναι εἴκοσι χρονῶν. Ὁ γιὸς μου ἔχει
τρὶα παιδιὰ κοιν. Παραπροκομμένος εἶν' ὁ 'ιὸς σου! Νάξ.
"Ωχου, 'ιέ μου, νὰ χαρῶ τὴ λεβεδιά σου! αὐτόθ. Σταμάτησε,
βρε μάννα, 'ιέ, γιατί θὰ ρεδάρω (= θὰ κάμω ἐμετόν) Νάξ.
(Κωμικ.) Τοῦ Περικλῆ ὁ 'ιὸς Προπ. (Μαρμαρ.) "Ηκαμενε
δυὸ 'οὶ Νάξ. (Βόθρ.) Εἶδε ἓναν γκιὸ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.)
'Ο γιὸ μ-μου ὁ μεσακὸ 'ἐν γαπέγει τίποτε (γαπέγει = κα-
ταλαβαίνει) Καλαβρ. (Γαλλικ.) Ὁ 'ξέ μ' εἶναι τετραπέρατε
Τσακων. (Χαβουτσ.) Τ' ἐμόν ὁ γιόν (ὁ υἱὸς μου) Πόντ.
(Τραπ.) Τ' ἐμόνα ὁ γιόν Πόντ. ("Οφ.) Νὰ πουλήσωμ' τὸ
γάιδαρε τῶν νὰ παντρέψωμε τὸν υἱζέ νὰμ' Τσακων. (Βάτικ.)
'Ηγέννησεν ἡ κόρη μου τσ' ἦκαμεν ἓναν υἱγιόμ-μὲ τ'
ἄστρον εἰς τὸ κούτελτο Ἀστυπ. Δὲ ἀρῶνε οἱ γιοῦδες μου
δομάτα Θράκ. (Μέτρ.) Τί τρανᾶνι κ' οἱ γιοῦδης μας οἱ οὐλό-
μανροι! Λῆμν. (Πλάκ.) Οἱ γιοῦδες μου ἐμέναν ἔμ πολ-
λά προκομ-μένοι Κύπρ. Ἐγλέδιζεν ὁ μεγάλος του 'ιὸς μὲ τοῦ
Καραπάτη τσ' οἱ Νάξ. ('Απύρανθ.) Τσῆ 'υριᾶς θὰ τότε κά-
μουν οἱ 'οὶ δον, 'ιᾶτι εἶναι κακοκέφαλοι (τσῆ 'υριᾶς = τῆς
γυριᾶς, τῆς ἐπατείας, ἐπαίτην, πτωχόν' οἱ 'οὶ = οἱ υἱοί.
κακοκέφαλοι = ἀσύνετοι) αὐτόθ. Πάντριπα - ἔχασα τοὺν
υἱγιό μ' Μακεδ. (Καστορ.) Ὁ 'ξέ σι (ὁ υἱὸς του) Τσακων.
(Χαβουτσ.) Ὁ Γιώργη ἔχον' ρ δυὸ ξόδε (ὁ Γ. ἔχει δύο υἱοὺς)
αὐτόθ. Τσὲ ἀπονάτε ὁ υἱζέ ντι; (τί ἀπέγινεν ὁ υἱὸς σου;)
Τσακων. Ὁ γιόσε τοῦ ἀδερφοῦ μου ἐγιάη'ς τὸ Ρῆγι (ἐγιάη
= ἐδιάβη, μετέβη) Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Ἦτον ἓνας πα-
τέρας τσ' εἶδεν ἀρεῖς υἱγιούς (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Εἶχε
μιὰ γ-γυναῖκα κ' εἶχε δώδεκα υἱούς (ἐκ παραμυθ.) Κάρπ.
("Ελυμπ.) Καὶ ἐγὼ, ἂν εἶχα τὸν γιὸ τοῦ ρήγα γιὰ ἄνδρα,
ἐφιδέγουμ-μο νὰ τοῦ κάμω ἓνα κεντινᾶρι παιδιὰ (ἐκ παρα-
μυθ. ...θὰ ἡμποροῦσα νὰ τοῦ κάμω μιὰ ἐκχτοντάδα
παιδιὰ) Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Τῇ υἱ' τὸ παιδὶν ἡ ψῆ μ'
καὶ τὸ τζικᾶρι μ' (τοῦ γιοῦ μου τὸ παιδί, ἡ ψυχὴ μου καὶ τὸ
σπλάχνο μου) Πόντ. ("Ἰμερ.) Μιὰ β-βολὰν τζ' ἓναν τζαιρόν
εἶδεν ἓναν ἄδρωπομ πού 'σε δκνὸ γιοῦς (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ.
(Δάλ.) || Φρ. Μ' ἓνα γιὸ! (εὐχὴ εἰς ἐγκυμονοῦσαν) κοιν.
Μ' ἓναν γαλὸν υἱγιό! (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν.
(Οἶτυλ.) Καλὸν υἱγιό! (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Ἐνα χ'σὸ γιὸ (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Θράκ.
(Ἀλμ.) Καλὴ λευτεριά, μ' ἓναν καλὸν υἱγιό! (συνών. μὲ τὴν
προηγουμ.) Πελοπν. Ἦλ. Καὶ μὲ γιούς! (εὐχὴ εἰς νυμφευο-
μένους) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μὲ γιόν! (συνών. μὲ τὴν προη-
γουμ.) Μακεδ. ('Αρν.) Υἱὸς τῆς ἀπωλείας (ἐπὶ ἀσεβοῦς καὶ
ἀμαρτωλοῦ ἐκ τῆς ἐκκλ. γλώσσης. Εὐαγγ. Ἰω. ιστ', 12)
λόγ. κοιν. Ἀσωτος υἱὸς (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) ὁμοίως
ἐκ τῆς ἐκκλ. γλώσσης) λόγ. κοιν. Εἶναι τ' ἀνέμου καὶ τοῦ

